

İÇİNDEKİLER

**ÖDEVDEN
NEFRET EDİYORUM!**

9

ZATEN BÜNYAMİN KİM Kİ?

15

NASSI YANI?

22

ÇILGIN İŞLER LABORATUVARI

26

BİRİ ZAMAN MAKİNESİ Mİ DEDİ?

34

**İSMİ "TUZ RUHU" OLMAYAN
KOCA YÜREKLİ EKİP**

38

**GÖREVİMİZ TEHLİKE:
ENERJİNİ YAKALA!**

41

HAVALI OLMAK BİZİM İŞİMİZDİR

50

HERKESİN ENERJİSİ BAŞKA BAŞKA

59

GÖREVLER DEVAM EDERKEN...

75

ZAMAN MAKİNESİ HAZIR!

78

VELİ TOPLANTISI

86

**YENİ, MUHTEŞEM, ACAYİP,
ÇILGIN DENEY**

93

**BU KİTAPTA GEÇEN BAZI
KELİMELERİN ANLAMLARINI
MERAK EDİYORSAN...**

94

ÖDEVDEN NEFRET EDİYORUM!

Bu cümlelerin bana ait olduğunu mu düşünüyorsun?

HAKLISIN. BANA AİT.

Ama sadece bana ait değil!

Bu cümle aynı zamanda Fikret Öğretmen'e de ait.

"Kanka, abartma!
Bir öğretmen hiç böyle
bir cümle kurar mı?"
diyorsan yanılıyorsun.

Kurar.

Kurdu da.

Fikret Öğretmen tam da bu cümleyi kurdu.

Hatta bununla kalmayıp şu cümleleri de kurdu:

"Ödevden ben de nefret ediyorum, Bünyamin! Hatta nefret etmekle kalmıyorum, **ÖDEVLE İLGİLİ KÂBUSLAR GÖRÜYORUM.** Geceleri rüyamda, ödev kılığında öcüler sarıyor etrafımı. Bu nasıl bir kılık, biliyor musun Bünyamin? Biliyor musun? Bilmezsin tabii. Sen nereden

bileceksin? Bunu ancak benim gibi bir öğretmen bilir!
**ÖDEV DENEN GULYABANININ KORKUNÇLUĞU-
NU** ancak ve ancak biz biliriz, Bünyamin! Öğretmenler!
Her gün bir değil, beş değil, on beş-yirmi değil; tam ta-
mına elli beş ödev kâğıdı okumak, öğrencilerinin gelişimini
takip etmek, neyi yapıp neyi yapamadıklarını fark etmek
ve bunlara not vermek zorunda olan benim gibi zavallı bir
öğretmen bilir, ödevin ne beter bir şey olduğunu!”

Ağzın açık kaldı değil mi?

Yalnız değilsin. Benim de kalmıştı.

Ama Fikret Öğretmen,
beş karışık açık kalmış ağzıma
ve şaşkınlıktan pörtlemiş
gözlerime aldırmadan,
kinayeli bir sırıtişla
konuşmasına devam etti:

“Neden şaşırdın, Bünyamin? Neden? Öğretmeniz diye
insan değil miyiz yani? Bizim de okul dışında bir haya-
tımız, hobilerimiz, oynamayı sevdiğimiz oyunlar, gülmeyi
sevdiğimiz filmler olamaz mı? Hadi bunları geçtim, Bün-
yamin. Dinlenmek diyorum yaa! Bak, tek kelime söylüyo-
rum sana: Din-len-mek! Bir öğretmen, eve gidince hiçbir
şey yapmadan, öyle yayıla yayıla kanepesine uzanamaz
mı? Ben de aynı senin gibi, eve gidince sadece **‘HIÇ-
BİR ŞEY’ YAPMAK İSTİYORUM**, Bünyamin! Öylece

durayım istiyorum. Anlıyor musun beni? Durmak istiyorum. Ama ne mümkün!"

O an Fikret Öğretmen'in söylediklerini hayal etmeye çalıştım.

Evde pijamasını giymiş, **FUTBOL MAÇI İZLEYEN FİKRET ÖĞRETMEN...**

Arkadaşlarıyla körebe oynayan Fikret Öğretmen...

Hababam Sınıfı'nı izlerken kıkır kıkır gülen Fikret Öğretmen...

Cık!

Yok.

Olmuyordu.

Fikret Öğretmeni, öğretmen dışında başka biri olarak düşünemiyordum.

O benim için her zaman takım elbiseli, siyah parlak ayakkabılı, düzgün bıyıklı, saçları düzgün biçimde yandan ayrılıp taranmış kişiydi.

O, bir öğretmendi.

Pijamalı hâlini düşünürken bile pijamalarını takım elbisesinin üstüne giyilmiş olarak hayal ediyor, Hababam Sınıfı'na gülüşünün bir Mahmut Hoca efendiliğinde olabileceğini düşünüyor, akşam uyurken dahi **SAÇLARININ BOZULMADIĞINI ADIM GİBİ BİLİYORDUM.**

Yemin edebilirdim ama ispat edemezdim.

Çünkü başka nasıl olabilirdi ki?

Öğretmenler hep öğretmen, dedeler dede, nineler nine, babalar baba, anneler de hep anneydi sonuçta. Yani en azından kafamın içinde öyleydi. O yüzden Fikret Öğretmen'in dediklerini tam anlayamasam da **AYIP OLMASIN DİYE BAŞIMI SALLADIM.** Sallamaz olaydım. Benden onayı alan Fikret Öğretmen, hız kesmeden konuşmaya devam etti:

"Senin işin kolay tabii, Bünyamin!
Öğretmenin ödev versin, otur yap. Bir kişiden gelen bir ödev. Ya ben! YA BEN! Her akşam eve gidip elli beş öğrencinin, elli beş ayrı ödevini okumak nasıl bir şey, fikrin var mı senin?"

Hayır, fikrim yoktu tabii. Neticede çocuktum ben; ne bilecektim ödev okumak nasıl bir şeydi? Ama "ödev" kelimesini duymak bile Fikret Öğretmen'in tarafını tutmama yetmişti. Hatta üzül müştüm öğretmenim için. Demek ki o da benim gibi ödevlerden yılmış, bezmiş, hayata küsmüş hâldeydi. **DEMİK ÖDEV, ONUN DA HAYATINI ELE GEÇİRMİŞ,** boğmuş, bunaltmış, mahvetmişti. Belki de onun da annesi evde başına dikilip "Ödev, ödev, ödev..." diye söyleniyordu. Onun da babası "Ödevleri okumadan sana bilgisayar bilgisayar yok!" diye cezalar veriyordu.

Aynı benim gibi Fikret Öğretmen de garibandı, zavallıydı; içten içe **ÖDEVİ İCAT EDEN O İLK İNSANIN RUHUNA** sık sık Fatiha okumaktaydı.

Ben tüm bunları düşünürken Fikret Öğretmen, bir öğretmenden -pardon pardon- **BİR İNSANDAN** duymayı asla beklemeyeceğiniz bir şey söyledi.

Öyle bir şey söyledi ki, acaba uyuyorum da rüya mı görüyorum diye kendimi iki kere kolumdan, bir kere bacağımdan çimdiklemek zorunda kaldım.

Öyle bir cümle kurdu ki; cümlenin kendisi, öznesi, yüklemi, tümleci, tam tekmili, bir ağızdan yan yana çıktıklarına inanamadılar.

BANA ÖYLE BİR ŞEY TEKLİF ETTİ Kİ, birkaç saniye boyunca şaşkınlıktan donup kalmakla mutluluktan bayılmak arasında kalıp ne yapacağımı şaşırdım.

Çok gizli bir devlet sırrı veriyor gibi sesini alçalttı.

Kulağıma doğru eğildi.

Ve fısıldadı:

"Bünyamin, bundan sonra
tüm ömrün boyunca
-evet evet, doğru duydun,
tüm ömrün boyunca-
bir daha ödev yapmamaya
ne dersin? Bir planım var!"

İşte ne yaşandıysa tam da bu cümleden sonra yaşandı.

?

ZATEN BÜNYAMIN KİM Kİ?

İşlerin buraya nasıl geldiğini anlatmadan önce size ailemden bahsetmeliyim.

Yoksa Fikret Öğretmen'in bu teklifine neden **BALIK-LAMA ATLADIĞIMI** tam olarak anlayamazsınız.

Ben Bünyamin. Annemin ve babamın ikinci oğlu, abimin kardeşi, kız kardeşimin de abisiyim. Koordinatlarıma dikkatli bakarsanız şunu görürsünüz: **BEN BİR ORTAN-CAYIM!**

"Ortanca" deyince, annemin küçüklüğünden beri söylediği,

"Bünyaminciğim, ortanca diye
bir çiçek var biliyor musun?
Sen bizim çiçeğimizsin"
cümlesindeki gibi güzel, hoş kokulu
bir durum gelmesin aklınıza.
Çünkü ortanca çocuk olmak
bunun tam tersi bir şey!

Ortancasın demek, “Abin kadar büyük değilsin” demek. İlk çocuk da değilsin. Anneni “anne”, babanı “baba” yapan ilk kişi sen değilsin. Sen sonradan gelensin. **ABİSİNİN KÜÇÜLMÜŞLERİNİ GİYEN**, sürekli onun yaptığı ya da yapmadığı şeylerle kıyaslanan, “Bak abin şunu nasıl da yaptı”, “Azıcık abin gibi olsana” cümlelerini bolca duyan kişisin. Arka tekersin. Üstelik ne yaparsan yap, abin kadar kaale de alınmazsın.

“Anneee, bak koltuktan koltuğa atladım.”

“Ayyy Şehmuz koş, bayılajaaam!
Bünyamin yine salonu darmaduman
etmiş. Abisi hiç yormazdı bizi!”

“Babaa, bak ters takla atıyorum”

“Abisi sınavdan 100 almış, bu ders yapmamak için kırk takla atıyor!”

“ANNE, BAK NASIL PARENDE ATIYORUM.”

“Kime çektin oğlum sen, abin hiç böyle şeyler yapmazdı!”

Abin, abin, abin...

Duyduğum tek şey bu!

Zaten Bünyamin kim ki?

Ortancanın derdi bununla da bitmez üstelik. Gün gelir, kardeşin olacağı haberini alırsın ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünürsün.

Neticede artık senin de “Bak abin nasıl da yapıyor” diye örnek gösterileceğin zamanlar gelmiştir. Yani öyle sanırsın.
Ama tüm hayallerin tırt çıkar.

Hayaller: “Kızım, ağlayıp abini üzme bakiiim”.

Hayatlar: “Bünyamin! Niye ağlatıyorsun çocuuu!”

Hayaller: “Bak kızım, Bünyamin abin nasıl güzel takla atıyor.”

Hayatlar: “Çocuuaa doğru takla atmasana oğlum, çarpacaksın şimdi!”

Hayaller: “Kızım, sen de **BÜNYAMİN ABİN GİBİ AKILLI OL.”**

Hayatlar: “Kızım, akıllı ol. Bünyamin abin gibi zıplayıp durma!”

HAYATIMIN ÖZETİ TAM DA BUYDU İŞTE.

Kaderim, muhteşem bir abi ve evin bebeği tahtından hiç inmeyen bir kız kardeşin arasında sıkışıp kalmaktı.

Cümleler "abin"le başlayıp
"kardeşin"le bitiyor, kimse
benim ne yapmaya çalıştığımı
görmüyordu. Annemle babam
işin varsa yoksa kardeşlerimdi.

Tabii canım, zaten Bünyamin kim ki?

Şimdi sen de benim hakkımda "Bu çocuk ödev yapmayı sevmiyor, demek ki tembel" diye düşünmüş olabilirsin. Ama en başından söyleyeyim: **YANILIYORSUN!**

Zaten annemle babam da yanılıyordular. Onlar da beni tembel sanıyorlar ama değilim.

Ödev yapmayı sevmememin sebebi tembel olmam değil. Oturmayı sevmemem.

Hareket etmeyi, atlamayı, zıplamayı, danslar uydurmayı, bacağımı başımın yanına kadar kaldırmayı, koşmayı, ağırlıklar taşımayı, hiçbir çocuğun çıkamadığı dallara çıkıp erik toplamayı, tırmanmayı, yükseklerle uzanmayı seviyorum. Ve sevdiğim şeyler konusunda çok, çokook, hattaaa abimden ve kardeşimden daha da çokook çalışıyorum.

HER FIRSATTA KOŞUYORUM; YouTube'dan dans videoları, dövüş sporları falan açıp oradaki hareketleri çalışıyorum, ağaçlara tırmanıp duvarların tepesinde yürüyorum...

Bu kadar gayretli ve azimli bir çocuğa “tembel” demek, affedersin de biraz ayıp olmuyor mu?

Problem Őu ki, benim sevdiğim Őeyleri annemle babam sevmiyor. Onlar “oturan” çocukları seviyorlar. Öyle olmasa benimle yaptıkları her konuşma “Otur artık Bün-yamin!” diye bitmezdi.

Anneee! Babaaa! Oturmayı sevmiyorum ben. Bilmem farkında mısınız?

Okulda da aynı. **TÜM DERSLER SENİ “OTURTMAK” İÇİN HAZIRLANMIŞ.** Kırk dakika otur, on dakika ayağa kalk! Beden dersinde bile “oturarak” oyun oynuyoruz.

*Aloooooo, bi dakika!
Sevgili öğretmenlerim,
azıcık bedenimizi
hareket ettirmemiz
gerekmiyor muydu bizim?*

Ödevler de bütün bu eziyetin geldiği son nokta! Tüm gün okulda “mecburen” oturduğumuz yetmiyormuş gibi, bizi bir de evde oturtmak istiyorlar. **SANKİM TURŞUMUZU KURACAKLAR, BİZİ SALAMURA YAPACAKLAR.**

Patlıcan bile bizim kadar oturtulmamıştır arkadaşım!

İşte tüm bu “oturtma” girişimleri içinde hayatımın en kötü günlerinden birini yaşadım. Annemle babam televizyonun karşısına oturmuş, gözleri mutluluktan dolarak